

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 11CoCsp/2/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6119311100
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 09. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Silvia Hýbelová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2021:6119311100.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Silvie Hýbelovej a členov Mgr. Fedora Benku a Mgr. Kataríny Arnouldovej, v spore žalobcu: EOS KSI Slovensko, s.r.o., IČO: 35 724 803, Pajštúnska 5, Bratislava, zastúpeného splnomocnencom Remedium Legal, s.r.o., IČO: 53 255 739, Pajštúnska 5, Bratislava - mestská časť Petržalka, proti žalovanej: A. M., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom A. G., o zaplatenie 983,82 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Trnava zo dňa 10. novembra 2020, č.k. 11Csp/30/2020-188, takto

rozhodol:

- I. Návrh na prerušenie konania sa zamieta.
- II. Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutých výrokoch II., III. **p o t v r d z u j e**.
- III. Žalovaná nemá nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

o d ô v o d n e n i e :

1. Súd prvej inštancie rozsudkom napadnutým odvolaním určil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 284,10 eur s úrokom z omeškania 8% ročne od 18.12.2018 do zaplatenia do 30 dní od právoplatnosti rozsudku (výrok I.), vo zvyšnej časti žalobu zamietol (výrok II.) a žalovanej voči žalobcovi nepriznal nárok na náhradu trov konania (výrok III.). Z odôvodnenia rozsudku vyplynulo, že žalobca sa žalobou doručenou Okresnému súdu Banská Bystrica, postúpenou súdu prvej inštancie dňa 18.06.2020, domáhal vydania rozhodnutia, ktorým by súd uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 983,82 eur s 8% ročným úrokom od 18.12.2018 do zaplatenia, ako aj náhradu trov konania a to z dôvodu, že S. S., a.s., na základe zmluvy o postúpení pohľadávok zo dňa 17.12.2018 postúpila ako postupca pohľadávku voči žalovanej na žalobcu. Pohľadávka vznikla zo zmluvy o úvere uzavretej dňa 7.12.1994, na základe zmluvy S. S., a.s. poskytla žalovanej peňažné prostriedky. Žalovaná neplnila v stanovených termínoch splátky, čím porušila svoju povinnosť podľa zmluvy a tak postupca podaním zo dňa 21.02.2018 vyhlásil mimoriadnu splatnosť povoleného prečerpania. Pohľadávka žalobcu ku dňu jej postúpenia predstavovala 1.888,57 eur, z ktorej sumy istina predstavovala 983,82 eur, riadny úrok 361,61 eur, úrok z omeškania 465,74 eur a poplatky 77,40 eur. Po postúpení pohľadávky žalovaná nevykonala žiadnu úhradu. Žalobca si uplatňuje v tomto konaní len istinu 983,82 eur. Zvyšnú časť dlžnej sumy 904,75 eur, ktorá pozostáva z neuhradeného riadneho úroku, úroku z omeškania a z neuhradených poplatkov si žalobca v konaní neuplatňuje. Žalovanej bola žaloba s prílohami doručená, k tejto sa nevyjadrila, skutkové tvrdenia nepoprela, dôkazy neoznačila. Súd vykonaným dokazovaním zistil, že medzi S. S., a.s. ako bankou a žalovanou ako klientom bola uzatvorená Zmluva o sporožirovom účte, predmetom ktorej bolo zriadenie a vedenie bežného účtu pre žalovanú. Následne dňa 15.01.2007 bol medzi nimi uzavretý Dodatok, predmetom ktorého bolo poskytnutie povoleného prečerpania k účtu bankou. Žalovaná pohľadávku banky spolu s príslušenstvom riadne a včas nesplácala, preto banka listom zo dňa 11.05.2018 odstúpila od zmluvy a vyzvala žalovanú na úhradu pohľadávky. Výzvou

zo dňa 12.09.2018 vyzvala banka žalovanú na úhradu dlžnej sumy s upozornením, že v opačnom prípade bude oprávnená postúpiť pohľadávku tretej osobe. Následne Zmluvou o postúpení pohľadávok zo dňa 17.12.2018 banka postúpila pohľadávku zo zmluvy na spoločnosť žalobcu, pričom postúpenie pohľadávky bolo žalovanej oznámené listom banky zo dňa 03.01.2019. Právne súd prvej inštancie vec posúdil podľa § 488, § 489 OZ, § 708, § 709, § 710, § 711, § 497, § 502 Obchodného zákonníka, podľa § 23a ods. 1 zákona č. 634/1992 Zb. o ochrane spotrebiteľa, podľa § 52 ods. 1, 2, § 48 ods. 1, 2, § 457, § 451 ods. 1, 2, § 524 ods. 1, 2 OZ, § 92 ods. 8, § 89 ods. 1 zákona č. 483/2001 Z.z. o bankách, § 39, § 100 ods. 1, § 101, § 107, § 54a, § 517 ods. 2 OZ. Na základe vykonaného dokazovania, po zhodnotení jeho výsledkov dospel k záveru, že žaloba je dôvodná sčasti. Nebolo sporné, že medzi právnym predchodcom žalobcu a žalovanou bola uzavretá zmluva o bežnom účte, následne dodatok k zmluve o poskytnutí povoleného prečerpania k účtu bankou. Pokiaľ sa týka aktívnej legitímácie, súd mal za to, že došlo k postúpeniu pohľadávky voči žalovanej na žalobcu, v čase postúpenia pohľadávky boli naplnené predpoklady obsiahnuté v ustanovení § 92 ods. 8 zákona o bankách. Žalobca nárok vo výške 983,82 eur odôvodnil tým, že ide o neuhradenú istinu úveru, pričom zvyšnú časť sumy predstavujúcu neuhradené riadne úroky, neuhradený úrok z omeškania, a neuhradené poplatky si neuplatňuje. Takže si uplatnil výlučne istinu bez úrokov a poplatkov, preto bolo nadbytočné zaoberať sa otázkou prípadnej bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru. Nebolo v konaní tiež sporným, že právny predchodca žalobcu odstúpil od zmluvy listom zo dňa 11.05.2018, ani nebolo sporným, že uvedené odstúpenie bolo žalovanej doručené. V konaní nebolo preukázané, že by právny predchodca žalobcu zmluvu zo dňa 7.12.1994 alebo dodatok zo dňa 15.01.2007 vypovedal. Žalobca predložil výpoveď zmluvy zo dňa 21.02.2018, ktorá však nebola adresovaná žalovanej. Osoba, ktorej bola výpoveď adresovaná, nebola účastníkom zmluvy zo dňa 7.12.1994 ani následného dodatku. Preto súd vychádzal zo skutočnosti, že došlo práve a len k odstúpeniu od zmluvy zo dňa 7.12.1994 v znení dodatku zo dňa 15.01.2007 zo strany právneho predchodcu žalobcu. Keďže právna úprava odstúpenia od zmluvy obsiahnutá v Občianskom zákonníku je pre spotrebiteľa výhodnejšia, tejto výhodnejšej úpravy sa spotrebiteľ vzdať nemohol. Ak by aj zmluva, resp. VOP upravovali následky odstúpenia odlišne od občianskoprávnej úpravy, takéto dojednanie je podľa § 39 OZ absolútne neplatné. Súd zároveň poukázal na skutočnosť, že to bol dodávateľ, ktorý sa rozhodol využiť inštitút odstúpenia od zmluvy, aj keď existujú iné inštitúty súkromného práva, ktoré zmluvu komplexne nerušia s účinkami od momentu jej uzavretia. Zároveň mal súd za to, že v prípade, že existuje duplicitná právna úprava rovnakých inštitútov súkromného práva, a zároveň boli následne do právneho poriadku SR zavedené ustanovenia na ochranu spotrebiteľa, použitie právnej úpravy odstúpenia od zmluvy podľa Obchodného zákonníka, nie je na mieste. Podporne súd poukázal na rozsudok Krajského súdu v Trnave, sp.zn. 11Co/410/2015, kde súd uviedol, že nepopierajúc povahu úverovej zmluvy ako absolútneho obchodu, že na otázku odstúpenia navrhovateľa od predmetnej zmluvy je potrebné vzhľadom na spotrebiteľský charakter zmluvy aplikovať ustanovenia Občianskeho zákonníka. Takéto pravidlo je ustálené aj v aplikačnej praxi súdov (napr. uznesenie NS SR sp.zn. 5 M Cdo 20/2009). Odstúpením sa zmluva zrušuje s účinkami ex tunc, t.j. od začiatku. Momentom odstúpenia od zmluvy vzniká povinnosť jej účastníkov vrátiť si navzájom už vykonané plnenia a to titulom bezdôvodného obohatenia. Keďže žalobcom uplatnený nárok je nárokom zo spotrebiteľskej zmluvy, bol súd v zmysle § 54a OZ povinný z úradnej povinnosti skúmať, či nedošlo k premlčaniu nároku u žalobcu a teda prihliadnúť na premlčanie ex offa aj bez toho, aby sa žalovaná premlčania dovoľavala. S prihliadnutím na ust. § 879z OZ, v zmysle ktorého konanie, predmetom ktorého je pohľadávka vzniknutá zo spotrebiteľskej zmluvy, začaté pred účinnosťou tohto zákona, sa dokončí podľa doterajších predpisov. Bolo potrebné aplikovať predmetné ustanovenie § 54a OZ v danej veci, keďže žaloba bola podaná po účinnosti zákona č. 343/2018 Z.z.. Súd prvej inštancie preto skúmal premlčanie žalovanej pohľadávky. Mal za preukázané, že právny predchodca žalobcu sa o bezdôvodnom obohatení žalovanej dozvedel dňa 11.05.2018, kedy odstúpil od zmluvy a práve odvtedy začala plynúť dvojnásobná subjektívna premlčacia doba. Žaloba bola podaná na súd dňa 07.06.2019, v rámci dvojnásobnej subjektívnej premlčacej doby. Premlčacia subjektívna doba plynie v rámci objektívnej, preto súd skúmal, či bola žaloba podaná v rámci trojnásobnej objektívnej premlčacej doby. Dospel k záveru, že z dôvodu premlčania nároku žalobcu nie je možné mu priznať celú uplatnenú istinu, ale len istinu čerpanú žalovanou tri roky späť od podania žaloby, t.j. najneskôr dňa 07.06.2016. Premlčanie sa preto netýka debetných položiek označených v platobnej histórii ako výber - úhrada exekúcie od 16.06.2016 do 13.09.2017 celkom v časti 284,10 eur. Preto súd žalobe vo výroku I. vyhovel a zaviazal žalovanú zaplatiť žalobcovi 284,10 eur. Vo zvyšnej časti súd žalobu zamietol spolu aj s úrokom z omeškania zo zamietnutej istiny, keďže tvorí príslušenstvo pohľadávky a sleduje jej osud. Keďže žalovaná sa dostala s peňažným plnením do omeškania, je povinná okrem istiny 284,10 eur zaplatiť úrok z omeškania. Žalovaná sa dostala do omeškania už po odstúpení od zmluvy právnym predchodcom žalobcu ešte

v máji 2018. Žalobca si však nárok na úrok z omeškania uplatnil až odo dňa 18.12.2018, teda od neskoršieho dátumu, preto mu súd úrok z omeškania priznal od požadovaného dátumu. Podľa § 232 ods. 2 a 3 CSP súd vzhľadom na výšku istiny s príslušenstvom, ku ktorej zaplateniu zaviazal žalovanú, určil žalovanej na splnenie dlhu primerane dlhšiu lehotu 30 dní od právoplatnosti rozsudku. O nároku na náhradu trov konania rozhodol podľa § 255 ods. 1, 2, § 262 ods. 1, 2 CSP a článku 4 ods. 1, 2 CSP a článku 17 CSP. Žalovaná mala konečný čistý úspech v konaní 42%. Súd však žalovanej s poukazom na článok 4, článok 17 CSP nárok na náhradu trov konania nepriznal, pretože jej v konaní žiadne trovy nevznikli. Mal za to, že v súlade s článkom 17 CSP, t.j. v súlade s princípom rýchlosti a hospodárnosti konania bolo v tomto prípade rozhodnúť o náhrade trov žalovanej uvedeným spôsobom za použitia článku 4 ods. 2 CSP, t.j. za použitia princípu racionálneho zákonodarcu.

2. Proti tomuto rozsudku súdu prvej inštancie v zákonom určenej lehote podal odvolanie žalobca zo všetkých dôvodov uvedených v ustanovení § 365 CSP. Poukázal na ust. článku 2, článku 3, ods. 1 CSP, § 164, § 193, § 217 ods. 1 CSP a § 54a OZ. V prvom rade poukázal na skutočnosť, že uvedené ustanovenie § 54a OZ vykazuje obdobný zásah do Ústavou SR garantovaného práva na súdnu ochranu tak, ako vykazovalo protiústavné ustanovenie § 5b zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa. V tejto súvislosti poukázal na odôvodnenie nálezu Ústavného súdu SR, sp.zn. PL. ÚS 11/2016, ktorý zaujal k § 5b obdobnému, ako je ustanovenie § 54a OZ stanovisko. Podľa názoru žalobcu aktuálne znenie ustanovenia § 54a OZ vykazuje zhodné znaky protiústavnosti ako ustanovenie § 5b zákona o ochrane spotrebiteľa, pri interpretácii ktorého mal Ústavný súd za to, že jednostranne zvyhodňuje zmluvnú stranu, čo nie je v súlade s princípom nestrannosti súdu, ani s princípmi právneho štátu. Zásadný rozpor predmetného ustanovenia § 54a OZ s Ústavou SR spočíva najmä v jednostrannom zvyhodňovaní spotrebiteľa tým, že inak nestranný súd je z úradnej povinnosti povinný prihliadať na premlčanie práva, na ktoré inak prihliada len na námietku dlžníka, pričom takáto ochrana jednej zo strán sporu je v rozpore s princípom nestrannosti súdu aj s princípom právneho štátu. V tejto súvislosti poukázal na objektívnu skutočnosť, že Okresný súd Martin podal na Ústavný súd SR návrh na začatie konania o súlade právnych predpisov podľa článku 125 Ústavy SR, konkrétne o súlade ust. § 54a OZ a s Ústavou SR. Pokiaľ sa súd nestotožnil s právnym názorom žalobcu ohľadom prerušenia konania, mal prihliadnúť na objektívne skutočnosti súvisiace s napadnutím predmetného ust. § 54a OZ iným všeobecným súdom Slovenskej republiky na Ústavnom súde SR o to viac, pokiaľ sporné ustanovenie § 54a OZ na prejednávajúcu vec aplikoval. Poukázal na skutočnosť, že v predmetnom konaní posudzoval nárok žalobcu v upomínacom konaní aj Okresný súd Banská Bystrica, ktorý vo veci rozhodol platobným rozkazom zo dňa 4.12.2019, sp.zn. 29Up/744/2019 tak, že žalobe v plnom rozsahu vyhovel. Platobný rozkaz bol zrušený pritom len z procesných dôvodov, keďže ho nebolo možné doručiť žalovanému do vlastných rúk. Žalobca tak považuje napadnutý rozsudok v jeho zamietajúcej časti za svojvoľný a rozporný s požiadavkou spravodlivého súdneho procesu. Zároveň poukazuje na neprípustnosť výkladu spôsobom „iný kraj, iný mrav“, v zmysle ktorého vzniká bezprecedentná nejednotnosť výkladu právnych predpisov na všeobecných súdoch SR. Záverom uviedol, že sa nestotožňuje ani s právnym posúdením súdu, podľa ktorého došlo k bezdôvodnému obohateniu, nakoľko medzi žalovaným a právnym predchodcom žalobcu bola riadne uzatvorená zmluva o sporožirovom účte na základe dodatku č. 1 k zmluve pristúpil ako majiteľ účtu O. M.. Na predmetný účet bolo na základe zmluvy o kontokorektnom úvere zo dňa 08.08.2002 poskytnuté povolené prečerpanie, ktoré je predmetom tohto konania. Postupca podaním zo dňa 11.05.2018 odstúpil od zmluvy, na základe ktorej žalovanému poskytol a viedol účet č. XXXXXXXXXXXX, pričom žalovaného vyzval na úhradu dlžnej sumy. Je podľa názoru žalobcu potrebné právne uzavrieť, že bolo na číslo účtu poskytnuté povolené prečerpanie, pričom zmluva bola uzatvorená na dobu neurčitú, právo veriteľa sa stalo actio nata momentom, kedy žalovaného požiadal o plnenie. Podľa názoru žalobcu súd vec nesprávne právne posúdil a na základe dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam pokiaľ ide o záver o bezdôvodnom obohatení a premlčaní čo i len časti pohľadávky. Navrhol rozsudok zmeniť a žalobe v celom rozsahu vyhovieť, resp. vrátiť vec po zrušení rozsudku súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, alternatívne navrhuje, aby odvolací súd konanie prerušil až do doby, dokým sa rozhodne o podanom návrhu Okresného súdu Martin o súlade § 54a OZ s Ústavou SR.

3. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 CSP), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), oprávneným subjektom - stranou, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 CSP), proti rozsudku súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie pripúšťal (§ 355 ods. 1 CSP), po skonštatovaní, že podané odvolanie má zákonné náležitosti (§ 127 a § 363 CSP), že odvolateľ použil zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie v

mediach daných rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379 a § 380 ods. 1 CSP) s prihliadnutím ex offio na prípadné vady týkajúce sa procesných podmienok, ktoré ale nezistil (§ 380 ods. 2 CSP), súc pritom viazaný skutkovým stavom ako ho zistil súd prvej inštancie (§ 383 CSP) a dospel k záveru, že odvolacie námietky uplatnené žalobcom nie sú dôvodné.

4. Predmetom konania vedeného na súde prvej inštancie pod sp.zn. 11Csp/30/2020 je určenie povinnosti žalovanej zaplatiť žalobcovi sumu 983,82 eur s príslušenstvom, titulom nedoplatku zo zmluvy o sporozírovom účte č. 376737-9 zo dňa 7. decembra 1994, ktorú uzavrel právny predchodca žalobcu Slovenská sporiteľňa, a.s., so žalovanou.

5. Predmetom odvolacieho konania je posúdenie správneho postupu a rozhodnutia súdu prvej inštancie, ktorý žalobu v časti zamietol a to z dôvodu premlčania žalovanej istiny vo výške 699,72 eur spolu s úrokom z omeškania.

6. Odvolací súd preberá súdom prvej inštancie zistený skutkový stav, pričom má za to, že súd vykonal dokazovanie v rozsahu potrebnom pre posúdenie žalobou uplatneného nároku, jeho výsledky správne vyhodnotil jednotlivo i vo vzájomných súvislostiach a dospel k správnym skutkovým zisteniam pokiaľ ide o skutočnosti právne rozhodné pre posúdenie žalobou uplatneného nároku a pretože odvolací súd v celom rozsahu zdieľa i právne závery prvoinštančného súdu vo veci, ktorý na vec aplikoval správne právne ustanovenia a tieto v súvislosti s danou vecou i správne vyložil, s poukazom na ust. § 387 ods. 2 CSP odvolací súd odkazuje na správne písomné vyhotovenie napadnutého rozsudku. Odvolací súd ani s prihliadnutím na odvolacie argumenty nenachádza dôvod, pre ktorý by sa mal od záverov prvoinštančného súdu odchýliť, keď navyše odvolateľ v odvolaní neuviedol žiadne relevantné skutočnosti, s ktorými by sa súd prvej inštancie nebol vysporiadal a ktoré by boli spôsobilé prívodiť zmenu napadnutého rozsudku.

7. Odvolateľ v odvolaní namietal aplikáciu ust. § 54a OZ, keď tvrdil, že toto ustanovenie vykazuje obdobný zásah do Ústavou Slovenskej republiky garantovaného práva na súdnu ochranu tak, ako vykazovalo protiústavné ustanovenie § 5b zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa. Odvolací súd má za to, že súd prvej inštancie správne konanie v súlade s ust. § 162 CSP neprerušil a vo veci meritórne rozhodol a tiež správne v danej veci aplikoval ust. § 54a OZ. Predmetné ustanovenie je platné, doposiaľ nebolo zrušené. V podstate nahradilo ust. § 5b. Odvolací súd tak mal za to, že pokiaľ nie je rozhodnuté o nesúlade predmetného ustanovenia s Ústavou, alebo pokiaľ nie je predmetné ustanovenie zrušené, platí platná právna úprava a teda správne súd prvej inštancie uvedené ustanovenie § 54a OZ v danej veci aplikoval. Navyše po rozhodnutí súdu prvej inštancie Ústavný súd SR uznesením zo dňa 12.5.2021, č.k.PL.ÚS 5/2021-8 návrh Okresného súdu Martin na začatie konania podľa čl.125 ods.1 písm. a) Ústavy SR o súlade ust. § 54a prvej vety OZ s Ústavou SR zamietol. Z uvedených dôvodov preto odvolací súd návrh na prerušenie konania ako nedôvodný zamietol. Posúdenie premlčania odvolací súd považoval za správne, navyše odvolateľ žiadne konkrétne dôvody k posúdeniu premlčania neuviedol.

8. V ďalšej namietanej skutočnosti a to vzniku bezdôvodného obohatenia odvolací súd považuje záver súdu prvej inštancie za vecne správny, keď súd prvej inštancie správne posúdil odstúpenie od zmluvy listom zo dňa 11.05.2018 podľa § 48 ods. 2 OZ a následne správne posúdil aj vznik bezdôvodného obohatenia. Svoje rozhodnutie tu súd prvej inštancie náležite dostatočne odôvodnil, poukázal aj na judikatúru a odvolací súd sa s uvedeným plne stotožňuje.

9. Vzhľadom k uvedeným skutočnostiam preto odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom výroku II., ktorým bola žaloba zamietnutá a súvisiacom výroku III., ktorým žalovanej nepriznal nárok na náhradu trov konania, z dôvodu vecnej správneho podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

10. V odvolacom konaní vo veci samej, keď v zamietajúcej časti odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil, úspešnej žalovanej vznikol zásadne nárok na náhradu trov odvolacieho konania v súlade s ust. § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 a § 256 ods. 1 CSP. Z obsahu spisu vyplýva, že v danom prípade bola žalovaná v odvolacom konaní pasívna, nevykonala žiaden procesný úkon, náhradu trov konania si neuplatnila ani nevyčísliła a podľa obsahu spisu jej ani žiadne trovy v odvolacom konaní nevznikli. Ak si strana náhradu trov konania neuplatní, ani jej podľa obsahu spisu v konaní žiadne nevznikli, je v súlade s článkom 17 základných princípov CSP zakotvujúcich procesnú ekonomiu, rozhodnúť priamo tak, že sa jej nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

11. Uvedený rozsudok bol v senáte prijatý pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je podľa § 421 CSP prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP). V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).